

talte, at jeg følte mig tryk ved Bevidstheden om, at hvis Flertallets Ændringsforslag vedtages, saa opnaa vi kun i Henseende til Afsoningsbestemmelser at blive staaende ved den nugældende Ret. Thi i sidste Stykke af § 20 staar der: „Med Hensyn til Moderens Retsmidler til Inddrivelse af Bidrag hos Faderen har det sit Forblivende ved den gældende Rets Regler med de af denne Lov flydende Lempelser“. Og de Lempelser, som man hidtil har kunnet praktisere, ere jo de, der ere indførte ved Kancelliskrivelse af 10. Juni 1828, der lyder saaledes: „I intet Tilfælde bør Afsoning dekretes, hvor den paagældende uden egen Brøde, Dovenskab eller anden Forsømmelse fra sin Side ved virkelig positiv Fattigdom er sat ud af Stand til at udrede Bidraget“. Det er altsaa i Virkeligheden denne Bestemmelse, der ligger til Grund for den Liberalitet og Hensyntagen — kan jeg gerne sige —, hvormed Overøvrigheden nu praktiserer Afsoningen overfor de paagældende Alimenter. Man farer virkelig ikke haardhændet frem imod de paagældende. Jeg vil se det kommunale Raad, der vilde indgive Afsoningsbegæring, naar det viste sig, at Sygdom eller uforskyldt Fattigdom var Aarsag til, at Alimenteren ikke havde udredet sit Bidrag. Nej, man gaar meget liberalt til Værks. Jeg har som Formand for et Sogneraad — naturligvis med Godkendelse af de andre Sogneraadsmlemmer — været med til at akkordere paa meget rimelige Vilkaar med en saadan Alimenterant ud fra den rimelige og naturlige Betragtning, at et vist Antal Kroner i Kommunekassen er mere værd, end at den paagældende Alimenterant skal hensættes til Afsoning. Saadan har det været hidtil, at man er faret liberalt frem, og jeg tror, at det vedblivende vil være Tilfældet. Opretholdelsen af de nu gældende Regler i saa Henseende synes derfor ikke at kunne gaa nogen for nær, hvorimod jeg er sikker paa, at man i Kommunerne med al mulig Tilfredshed vil se denne Bestemmelse stemt ud, fordi man vilde finde, at man igennem den var berøvet noget af sin Adgang til paa rette Maade at kunne gøre Bidragspligten gældende overfor den paagældende Alimenterant.

Jeg er ikke i Stand til at se, at de Indvendinger, der ere fremkomne imod Flertallets Forslag vedrørende Fødselsstiftelsen, have i nogen Maade afkræftet Flertallets Opfattelse af, at man ved at genoptage Regeringens Forslag indrømmer Børnet det, det har Krav paa, nemlig

Retten til at lære Moderen at kende. I Fødselsstiftelsens Erklæringer, saaledes som disse ere gengivne i det oprindelige Regeringsforslag, er der indeholdt vigtige Argumenter for Bevarelsen af Fødselsstiftelsens Hemmeligholdelsesret. Nu henviste det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (Johansen) til de triste Forhold paa Fødselsstiftelsen og hævdede under Henvisning til disse, at der tiltrængtes en Ændring, saaledes som foreslaet i Forslaget, som det blev forelagt i Landstinget, eller saaledes som nu foreslaet af den højtærede Justitsminister. Men maa jeg der bemærke, at netop de, der kende Stiftelsen, nemlig Stiftelsens Embedsmænd, hævde paa Basis af deres Erfaring, at man ikke bør gaa videre end til det, der var udtrykt i det oprindelige Regeringsforslag. Og det Vidnesbyrd, der fra den Side er givet, maa man dog tillægge en betydelig Vægt. Flertallet er ikke i Stand til at indse, at Vedtagelsen af det oprindelige Regeringsforslag i nogen Maade kan true Børnenes Interesser. Atter der have vi Værgeraadet, Værgesbikkelsen, at henvise til; hvis Moderen ikke sørger forsvarligt for disse Børns Underhold, saa faar man ved Henvendelse til Fødselsstiftelsen oplyst, hvem Moderen er, og saa bliver det paagældende Barn fuldstændig sidestillet med de øvrige udenfor Ægteskab fødte Børn. — Jeg har hørt udtale, at Flertallets Forslag skulde kunne karakteriseres som et Slags Klasselovgivning, idet man derved aabnede Adgang for dem, der kunde afholde Udgifterne ved at drage ind til Fødselsstiftelsen, til at hemmeligholde Fødselen. Men maa jeg dertil bemærke, at jeg har den Opfattelse, at man ved at tage den højtærede Justitsministers Forslag — for ikke at tale om Folketingets Forslag —, hvor man henviser de paagældende Barnemødre til at skulle aflægge Forklaring for Politiretten om deres Navn, Hjemsted, Kommune osv., netop derved efter min Opfattelse snarere vil kunne etablere en Klasselovgivning, idet man saa vil henvise de velstillede Barnemødre til at kunne drage over til Sverige og føde der, idet man i Sverige ikke har nogen saadan Anmeldelsespligt. Den højtærede Justitsminister har her i dette høje Ting været en loyal Talsmand for de Ændringer — eller for Ændringer i nogen Maade svarende til dem — der bleve indførte nede i det andet høje Ting i det oprindelig stillede Regeringsforslag paa dette Punkt. Jeg skulde dog imidlertid antage, at den højtærede Justitsminister ikke kan have saa særdeles store Betænke-